

til et saadant Ægtepar, der trænger lige saa stærkt til Brændselshjælp som det andet: Nu har vi en Gang en Aldersrentelov med de og de Principper, og dem maa vi rette os efter? Dette Forslag er dog et ganske selvstændigt Forslag; hvorfor saa ikke yde det ene Ægtepar lige saa megen Hjælp som det andet, naar de dog trænger lige stærkt dertil? Og saa vender jeg mig atter til dem, som ikke har været saa heldige at blive gift som vi andre, desværre. Jeg vender mig til disse ugifte Mennesker, hvis Kaar kan være ganske ensartede med de giftes. Jeg kender mange gamle Kvinder og Mænd, hvis Kaar er ganske som de giftes: de har lejet en lille Lejlighed med Værelse og Køkken, og de trænger mindst lige saa meget til Brændselshjælp som de gifte. Jeg haaber, at selv om vi ikke kan blive enige om Taksternes Forhøjelse, kan vi blive enige om, at der maa en anden Fordeling til af disse Takster.

Den højtærede Indenrigsminister siger, at det er nemt at være godgørende, naar man ikke selv skal betale, og det syntes, at den højtærede Indenrigsminister var noget fornærmet over, at jeg vilde blande mig ind i dette Forhold. Jeg var jo saa uheldig at begynde med at sige, at der syntes at være en mildere Vind indenfor Ministeriet overfor de gamle, end der hidtil har været. Jeg maa beklage, at det altsaa ikke er Tilfældet; den højtærede Indenrigsminister siger, at det ikke er ham, der er godgørende, det er Kommunerne, og saa siger han oven i Købet, at den Vej, man forsøger at gaa derude, vil vise sig at være en blind Gade; jeg tror, den højtærede Minister talte noget om blaa Øjne eller lignende — det var maaske et andet Udtryk, han brugte —, som de socialdemokratiske Byraadsmedlemmer vilde faa. Ja, det er nu ikke alle Steder de socialdemokratiske Byraadsmedlemmer alene; jeg kan f. Eks. henvise til Roskilde, hvor man enstemmigt har vedtaget at yde saa og saa mange Tusind til en Brændselsforening. Jeg gad for øvrigt se, hvorledes den højtærede Minister vilde formaa at blande sig i det Forhold, at en Kommunalbestyrelse yder en Forening et Beløb til et eller andet Formaal, navnlig naar Formaalet er saa godt som i dette Tilfælde. Men det er altsaa ikke den højtærede Indenrigsminister, der er godgørende her, det er Kommunerne. Saa tror jeg, naar ellers den højtærede Indenrigsminister bøjer sig for de Krav, der kommer fra Kommunerne, at noget mere Velvillie i andre Tilfælde ingen Skade vilde være til; at over-

lade Kommunerne at betale en Del af det, det rettelig tilkommer Staten at betale, er nu en Gang ikke nogen heldig Fremgangsmaade.

Den højtærede Indenrigsminister misforstod mig ganske, da der var Tale om at levere in natura. Jeg har ikke noget imod, at Brændsel leveres in natura, men jeg gør opmærksom paa den højtærede Indenrigsministers Bemærkninger til Lovforslaget, hvor han mener, at Brændsels-spørgsmaalet er løst for evigt, naar vi blot giver disse Mennesker Brændsel i Vinter, og det mener den højtærede Indenrigsminister, fordi han har regnet ud, at Kommunerne kan fradrage et Beløb hele Aaret igennem i den nuværende Aldersrenteunderstøttelse. Den Tanke, sagde jeg, var en Dødfødning; det kommer der ikke noget ud af. Dels er Understøttelsen saa ringe, at der ikke kan fradrages noget, og dels vilde det være Kommunerne umuligt at føre Forhandlinger f. Eks. for Københavns Vedkommende med 22000 Aldersrentenydere og faa deres Tilsagn om, at de vil aflevere saa og saa mange Penge hver Maaned til Fordel for en kommende Brændselshjælp. Det var i den Forbindelse, jeg omtalte Brændsel in natura. Men saa føjede jeg ganske vist til, at med Hensyn til det foreliggende Forslag er der Forhold, hvor de gamle har skaffet sig Penge ad anden Vej ved at laane sig frem. Den højtærede Minister svarede, at de kan jo faa Mærker til at købe Brændsel for. Men de har ikke Brug hverken for Brændsel eller Mærker, men for at betale den Gæld, de har sat sig i, fordi den højtærede Indenrigsminister har gennemført en Aldersrentelov, som ikke gav dem Lejlighed til at købe Brændsel.

Saa sagde den højtærede Minister, at det er Kommunernes Skyld, at de ikke har været forudseende nok. Men dette er at rette Smed for Bager. Jeg tror, at Kommunerne med fuld Berettigelse kan sige, at det er Lovgivningsmagtens Skyld, at vi har faaet en Lov med saa smaa Takster, at det ikke er muligt for de gamle at købe Brændsel. Hvor skulde i øvrigt Kommunerne have faaet Bemyndigelse til at spare Midler sammen af de gamles Midler, til Vinteren kom? Hvis den højtærede Ministers Cirkulære, som blev udsendt i September, var blevet udsendt, da Loven blev vedtaget, saa kunde der have været en Smule Mening i at bebrejde Kommunerne, at de ikke havde været forudseende nok; men nu kan man ikke gøre det.

Jeg finder ikke Anledning til at gaa